

til, om efterforskningen må antages at være så vidt fremskreden, at anklagemyndighed og forsvarer har et sådant overblik over sagen, at man er klar over, hvilke forhold der skal belyses ved bevisførelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

2.10. Behandlingen af isolerede arrestanter

2.10.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 776 fastsætter justitsministeren nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter og om den bistand, der ydes dem for at begrænse de erhvervsmæssige, sociale og personlige ulemper, som følger af varetægten. Denne bestemmelse omfatter både isolerede og ikke-isolerede varetægtsarrestanter.

2.10.2. Strafferetsplejeudvalgets forslag

Strafferetsplejeudvalget finder bl.a. på baggrund af den samlede konklusion af isolationsundersøgelsen og efterundersøgelsen, at der er behov for at overveje, om det ved en ændring af de administrative regler, der gælder for behandlingen af varetægtsarrestanter i isolation, vil være muligt at begrænse de negative virkninger, der må antages at være forbundet med isolationsanbringelse.

Det er udvalgets opfattelse, at øget personalekontakt med bedre tilbud om forsorgsmæssig, beskæftigelsesmæssig og lægelig behandling samt - især - udvidet adgang til besøg vil være forhold, der vil være særlig egnede til at mindske de negative virkninger af en varetægtsfængsling i isolation.

Udvalget foreslår derfor, at det i § 776 markeres, at der i de administrative regler om behandlingen af varetægtsarrestanter skal være særlige regler, der sikrer, at arrestanter, der efter rettens bestemmelse er anbragt i isolation, får ret til øget personalekontakt og udvidet adgang til besøg set i forhold til arrestanter i fællesskab. Det er endvidere udvalgets opfattelse, at disse særlige regler bør tage hensyn til, at behovet for særbehandling øges med længden af den tid, varetægtsarrestanten har været isoleret.

Der henvises til betænkningen s. 84-85.

2.10.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i, at der er behov for at fastsætte særlige regler, der kan begrænse de negative virkninger af isolation, henset til den yderligere belastning og risiko for forstyrrelse af det psykiske helbred, som varetægtsfængsling i isolation kan indebære sammenlignet med ikke-isolation.

Justitsministeriet finder imidlertid, at indholdet af disse særlige regler for isolationsfængslede i højere grad end efter Strafferetsplejeudvalgets forslag bør fremgå direkte af lovtæksten.

Justitsministeriet foreslår således, at bestemmelsen herom affattes således, at det bl.a. fremgår, at justitsministeren, for så vidt angår arrestanter, der er isolationsfængslede efter rettens bestemmelse, fastsætter særlige regler om øget personalekontakt, udvidet adgang til besøg, særlig adgang til eneundervisning og bestemte typer af arbejde samt tilbud om regelmæssige og længerevarende samtaler med præster, læger, psykologer eller andre.

Justitsministeriet vil efter en vedtagelse af lovforslaget tage initiativ til, at der udarbejdes særlige administrative regler for behandlingen af varetægtsfængslede i isolation.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17.

2.11. Særlig kompensation for varetægtsfængsling i isolation

2.11.1. Gældende ret

Hvis en person, der idømmes frihedsstraf, har været varetægtsfængslet, afkortes den idømte straf efter straffelovens § 86, stk. 1, med et antal dage svarende til det antal påbegyndte døgn, den dømte eventuelt har været varetægtsfængslet.

De gældende regler indeholder ingen bestemmelse om særlig kompensation ved strafudmålingen eller fastsættelsen af varetægtsfradrag i sager, hvor en varetægtsfængsling eller en del heraf er udstået i isolation.

I Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 975/1983 om isolation af varetægtsarrestanter overvejede udvalget, om der ved strafudmåling eller eventuelt gennem regler om forhøjet varetægtsfradrag burde gives isolerede varetægtsarrestanter en særlig kompensation for den tid, hvor de har været isolerede.

Udvalgets flertal fandt, at dette behov kunne tilgodeses gennem den gældende regel i straffelovens § 80, hvorefter der ved udmåling af straf skal tages hensyn til bl.a. gerningsmandens forhold før og efter gerningen. Flertallet fandt det i den forbindelse ønskeligt, at man ved straffastsættelsen i videre omfang end tidligere ved anvendelsen af § 80 tog hensyn til udstået isolation under varetægt.

Udvalgets mindretal fandt ikke denne fremgangsmåde tilfredsstillende og foreslog i stedet en ordning, hvorefter varetægtsfradraget forøgedes med en tredjedel, i det omfang varetægtsarrestanten havde været isolationsfængslet.

Der henvises til betænkningen s. 66-70.